

Szabó Lőrinc:

Szegénynek lenni s fiatalnak

Száraz parafa már a nyelvem,
homok csikorog énekemben;
nem akarom már, hogy akarjak,
mert rettenetes ennyi vággyal
szegénynek lenni s fiatalnak.

Éhes, kíváncsi, ifju hordák; –
száz anyánk volt s mind kirabolták,
ezer testvérünk lefejezték:
rettenetes, hogy ezt a harcot
mindig hiába újra kezdjék...

Rettenetes csak várni, mindég,
túrni, hogy az embert leintsék;
dühöngve várni s bukni sorba
vagy beleöregedni lassan
valami rezignációba.

Rettenetes, hogy lelkünk bekenje
dalnokmesterek szitka-szennye;
mind felejtí, hogy fiatal volt
s bennünket ér, mint sunyi korbács,
ami bennük testvéri jaj volt.

Óh, örülni! élni! hős kedvek:
tehetetlen rothadjatok meg!
Üres megint a régi árok, –
vissza, vissza, testvéreim,
kezdetek, lelkek, proletárok!

Itt merni kell, és én se mertem;
jobb lesz magamat eltemetnem,
nem akarom már, hogy akarjak,
rettenetes, ma s mindörökké,

szegénynek lenni s fiatalnak.